

Arrest

nr. 336 819 van 27 november 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Paul Emile Jansonstraat 11
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. KLAPWIJK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 9 september 2023 België binnen met haar paspoort en verzoekt op 15 september 2023 om internationale bescherming. Op 20 december 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 december 2024 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Caracas, waar u samenwoonde met uw vier kinderen, onder wie uw minderjarige dochter N(...). U bent een alleenstaande moeder.

Op 7 februari 2017 begon u te werken als loonanalist voor het loondepartement van de F(...) N(...) E(...) N(...) S(...); een stichting die op verschillende vlakken steun biedt aan kinderen die zich in een moeilijker financiële situatie bevinden. U was verantwoordelijk voor de berekening van de lonen van de werknemers op de stichting. U werkte samen in een team van vier mensen. S(...) M(...) was uw rechtstreekse baas van wie u alle orders opvolgde. In februari 2022 werd u hoofd van het loondepartement.

Tussen 19 en 23 mei 2023 ontving u drie lijsten met in totaal 214 werknemers op. U kreeg via G(...), de rechterhand van M(...), het bevel om deze mensen van de loonlijst te schrappen. G(...) zei dat deze mensen ontslagen dienden te worden omdat ze tegelijkertijd voor verschillende overheidsbedrijven werkten, wat officieel echter niet was verboden. Gezien u geen enkele ontslagbrief of document van het ministerie van arbeid had ontvangen, weigerde u deze mensen te ontslaan. G(...) merkte echter op dat de orders rechtstreeks van het vicepresidentschap van Maduro waren gekomen en dat u dit dus diende te doen. Gezien G(...) u bleef bellen om te vragen naar de stand van zaken voelde u zich onder druk gezet en begon u stilaan mensen van de lijst te schrappen. U deed dit in stukken zodat u de onvermijdelijke telefoontjes van de werknemers die zouden volgen, zou kunnen behandelen. Vanaf 16 of 17 juni begon u telefoontjes te krijgen van ontevreden werknemers.

Toen u op 17 augustus 2023 het werk verliet, riepen twee mannen in tupamaros uniform op de motor uw naam. Ze zeiden dat hun kameraden hun loon niet hadden ontvangen, dat u daarvoor verantwoordelijk was en dat u de situatie diende op te lossen. U reageerde hier niet op en vluchtte een taxi in. U besliste om hierop enkele dagen niet naar het werk te gaan.

Op 24 augustus 2023 werd u opgebeld door S(...) M(...) die u zei dat er enkele lonen dienden te worden uitbetaald. U ging op een vroeger uur en via een andere route naar het werk die dag. Toen u op 25 augustus 2023 's avonds samen met uw dochter N(...) het werk verliet, werd u opnieuw aangesproken door twee tupamaros. Ze merkten opnieuw op dat hun kameraden niet uitbetaald waren geweest, zeiden dat ze u wisten wonen en vroegen of u wilde verdwijnen. U greep de arm van uw dochter en vluchtte weg. Die dag besliste u dat u zou stoppen met werken. Diezelfde week ongeveer besliste u dat u het land zou verlaten. U sloot zichzelf en uw dochter op in huis tot aan jullie vertrek uit het land. Op 28 augustus 2023 belde u uw baas op om te zeggen dat u vakantie zou nemen met het voorwendsel dat u zich ziek voelde.

Samen met uw dochter N(...) verliet u Venezuela op 8 september en vloog u naar België, waar u op 15 september 2023 uw verzoek om internationale bescherming indiende. U vreest dat de tupamaros u of uw dochter zullen vermoorden omdat zij u verantwoordelijk stellen voor het ontslag van hun kameraden.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: De paspoorten en identiteitskaarten van zichzelf en uw dochter N(...); de geboorteakte van N(...); uw diploma; documenten van uw werk; loonlijsten van uw werk; medische documenten; een publicatie van wetgeving; informatie over uw vlucht; een document van de sociale zekerheid en een document van de bank.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, en van alle elementen in uw dossier, blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Venezuela diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees zouden liggen zijn immers ongelooftwaardig.

Ten eerste doet uw eigen gedrag in de beschreven situatie afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Zo valt de vermeende doodsangst voor uw eigen leven en dat van uw dochter, waardoor u besliste om het land te zullen verlaten, niet te verenigen met uw keuze om na de bedreiging door de tupamaros in uw eigen woning te blijven terwijl de tupamaros dat wisten zijn (CGVS II, p. 11 en p. 12). U stelt bovendien ook dat de

tupamaros connecties hadden met de plaatselijke straatchefs, wat logischerwijs alarmbellen bij u zou hebben moeten laten afgaan (CGVS II, p. 13). Gevraagd waarom u niet tijdelijk elders ging onderduiken gezien u voor uw leven vreesde, geeft u geen overtuigende uitleg. Zo zegt u slechts dat u niet het risico wilde lopen om naar een andere plek te verhuizen. Het is echter onduidelijk welk risico een tijdelijk onderduiken zou teweegbrengen in vergelijking met het risico dat u liep in uw eigen huis. Bovendien had u ook nog één zus in Maracay en één zus in San Cristobal wonen, waar u logischerwijs veiliger zou zijn geweest dan in uw eigen huis (CGVS, p. 5). U verklaart verder dat er in jullie gebouw regels bestonden over dat er niemand onaangekondigd binnen mocht worden gelaten (CGVS II, p. 13). Redelijkerwijs kan echter worden gesteld dat u wel zou hebben geweten dat dit de tupamaros niet zou tegenhouden om u te komen opzoeken indien zij dat wilden, zeker gezien u zelf verklaart dat zij invloedrijk zijn en er de plak zwaaien (CGVS II, p. 10). Dat u ervoor zou hebben geopteerd om gewoon in uw eigen woning te blijven terwijl de tupamaros hadden aangegeven dat te weten zijn en hadden aangegeven dat ze u konden laten verdwijnen, is niet aannemelijk en doet reeds ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het ook niet duidelijk waarom u uw oversten niet op de hoogte zou hebben gebracht van de situatie waarin u verkeerde. U zegt in dat verband dat u de situatie niet vertrouwd gezien u niet wist welke werknemers mogelijks betrokken waren (CGVS II, p. 12). Waarom dit u ervan zou hebben weerhouden om uw rechtstreekse bazin S(...) M(...) in te lichten is echter onduidelijk (CGVS II, p. 3 en p. 4). U wordt daarom ook gevraagd waarom u uw oversten niet heeft ingelicht, gezien zij diegenen waren die erop stonden dat u werknemers ontsloeg. U geeft slechts een korte uitleg die niet overtuigend is. Zo zegt u dat S(...) M(...) niet echt in de stichting zat en dat u zich niet veilig en vertrouwd voelde bij haar om erover te spreken (CGVS II, p. 12). Het is onduidelijk op welke manier het u zou kunnen schaden indien u uw bazin zou inlichten over de situatie. Het is eveneens onduidelijk waarom u G(...), die de rechterhand was van M(...), niet zou hebben ingelicht (CGVS II, p. 4 en p. 9). Ook hij zou immers telefoontjes gekregen van ontslagen werknemers en aldus in een gelijkaardige situatie als u hebben gezeten (CGVS II, p. 8). Dat u zelfs hem er niet over zou hebben afgesproken is gelet op de situatie erg weinig aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het uiterst onduidelijk waarom u tweemaal niets zou hebben geantwoord toen de tupamaros u er op straat van beschuldigen verantwoordelijk te zijn voor de ontslagen van uw kompanen, maar dat u gewoon wegliep (CGVS II, p. 10 en p. 11). U volgde immers de rechtstreekse orders van hoger af op, wat u aldus gemakkelijk als weerwoord had kunnen bieden (CGVS II, p. 7). Dat u na aangesproken te zijn geweest door de tupamaros niets antwoordde en gewoon wegliep, is dan ook maar weinig aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder blijkt dat u na uw vertrek uit Venezuela geen enkele interesse meer heeft getoond in uw vermeende problematische situatie. Wanneer u immers wordt gevraagd of u na uw vertrek uit het land nog bent opgezocht geweest, zegt u dat u dat niet hebt gevraagd gezien u er niets meer over wilde weten (CGVS, p. 13). Gezien u op basis van uw problemen een vrees voor uw leven koestert en uw verzoek om internationale bescherming baseert op deze problemen, mag redelijkerwijs van u worden verwacht dat u meer informatie zou proberen te bekomen. Dit is des te meer zo gezien u nog steeds in contact bent met toenmalige collega I(...), die u een document bezorgde na uw eerste gehoor bij het CGVS, en u blijkt te weten dat uw toenmalige collega M(...) nog steeds voor de stichting werkt (CGVS II, p. 7 en p. 11). Hieruit blijkt dan ook dat u, indien u zou willen, wel degelijk toegang zou hebben tot informatie over uw situatie in Venezuela. Dat u geen interesse toont in uw situatie doet dan ook afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees en aldus automatisch ook aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is ook het gedrag van de tupamaros opmerkelijk en doet dat verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Zo is het ten eerste onduidelijk waarom de tupamaros u verantwoordelijk zouden hebben gesteld voor de ontslagen van hun kompanen. U had hen weliswaar van de loonlijst gehaald, maar had hierbij ook niets in te brengen gezien u enkel en alleen orders van bovenaf volgde (CGVS II, p. 7 en p. 8). Indien de colectivos werkelijk dermate doortastend te werk zouden zijn gegaan opdat ze wisten welke functie u uitoefende en waar u woonde, valt het ook redelijk te verwachten dat zij zouden hebben geweten dat uw orders van bovenaf kwamen en dat u niet diegene was die hen kon verder helpen. Dat u met de dood werd bedreigd omwille van de ontslagen die u diende uit te voeren is dan ook opmerkelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is de manier waarop de tupamaros u tweemaal zouden hebben aangesproken, waarbij ze u vanop een afstand kort wat toeriepen en een stilzwijgen van u duldden, opmerkelijk (CGVS II, p. 10 en p. 11). Gelet op de over het algemeen intimiderende aanpak van de tupamaros waarbij zij hun invloed lieten gelden en problemen veroorzaakten-waarover u overigens zelf ook spreekt- is het vreemd dat zij, indien zij u werkelijk beschuldigen van het ontslag van hun kameraden, niet meer doortastend te werk zouden zijn gegaan

(CGVS II, p. 10). Het nonchalante gedrag van de tupamaros hier doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Waarom de tupamaros u voorts na 25 augustus nooit meer zouden hebben opgezocht, is eveneens een raadsel (CGVS II, p. 12). De tupamaros zouden uw woonplaats immers hebben gekend (CGVS II, p. 11). Wanneer u dan ook wordt gevraagd waarom de tupamaros u nooit zijn komen opzoeken thuis, zegt u dat u geen idee heeft (CGVS II, p. 13). Dat de tupamaros ermee hadden gedreigd u te zullen vermoorden indien u hun kameraden niet hielp, maar u daarna niet eens opzochten is erg weinig aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gelet op het geheel aan elementen supra kan er geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten in verband met uw werk. Gezien daar geen geloof aan kan worden gehecht, kunnen deze feiten geen dienstige basis vormen voor een risicoanalyse in het kader van de nood aan internationale bescherming.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat het niet onmiddellijk betwist dat u mogelijks telefoontjes diende te beantwoorden van ontslagen werknemers en dat u zich hierbij niet op uw gemak voelde. Dit gegeven op zich staande is echter onvoldoende om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (CGVS II, p. 9).

De documenten die u neerlegt wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. De paspoorten en identiteitskaarten van uzelf en uw dochter hebben betrekking op jullie Venezolaanse nationaliteit, die niet onmiddellijk wordt betwist. De geboorteakte van uw dochter heeft betrekking op haar Venezolaanse nationaliteit en jullie familiale band, die evenmin wordt betwist. Uw diploma heeft betrekking op uw universitaire studies. De documenten van uw werk hebben betrekking op uw werk voor de F(...) E(...) N(...) S(...), die door het CGVS niet wordt betwist. De loonlijsten hebben betrekking op de ontslagen die u diende uit te voeren, wat evenmin wordt betwist door het CGVS. De loonlijsten in se kunnen echter de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. De medische documenten hebben betrekking op uw gezondheidstoestand, wat buiten de procedure van internationale bescherming valt. De publicatie van wetgeving in het staatsblad is slechts algemene wetgeving en kan de vaststellingen over uw persoonlijke situatie niet wijzigen. De vluchtinformatie kan de ongeloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. Het document van de sociale zekerheid en het document van de bank hebben verder geen betrekking op de essentiële elementen van uw relaas.

Met de opmerking van uw advocaat betreffende de datum van de aansprekking door de tupamaros, doorgestuurd op 11 december 2024, werd rekening gehouden in de beslissing.

Op basis van uw verblijf in het buitenland komt u verder ook niet in aanmerking voor internationale bescherming. Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkelen hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela.

Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming.

U en uw dochter hebben legaal met jullie eigen paspoort het land kunnen verlaten. Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille

van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precare socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. Het hoofdstedelijk gebied Caracas kent het meeste geweld en de meest gewelddadige gemeentes bevinden zich in de staten Bolívar, Miranda, Yaracuy, Zulia en Carabobo. Ook de staten Miranda, La Guaira, Amazonas, Delta Amacuro en Aragua vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Aragua en Guárico evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, c) en 62 van de Vreemdelingenwet.

In een eerste onderdeel van haar middel gaat verzoekster in op de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal geen geloof hecht aan haar vluchtrelaas. Zij stelt dat haar beslissing om in haar huis te blijven een zeer riskante beslissing was die zij moest nemen, *“omdat zij het risico niet aan haar familie en vrienden wilde blootstellen”*. Verzoekster betoogt dat de stichting kantoren heeft in verschillende provincies, zodat er in feite geen garantie bestaat dat het veranderen van haar woonplaats enige verbetering of oplossing zou hebben betekend voor haar situatie. Ze voegt toe dat ze er niet helemaal zeker van kan zijn dat de *tupamaros* na 28 augustus 2023 nog steeds naar haar op zoek waren, *“omdat zij niet tot die omgeving behoort, en zij niet weet hoe ze omgaan met de gegeven bevelen, of dat ze haar echt direct op haar werk hebben opgezocht en haar niet hebben gevonden”*. Tevens stelt zij niet precies te weten of zij op de hoogte waren van de plaats waar zij woonde. Verzoekster stelt verder dat het algemeen gekend is dat de *tupamaros* geen enkele vorm van fysiek geweld schuwen en zij geluk had dat ze zich op een openbare en behoorlijk drukke plek bevond. Ze meent evenwel dat zij geen verantwoordelijkheid kan nemen voor hoe de *tupamaros* zich bij deze gelegenheid wel of niet moeten gedragen. Verzoekster stelt tevens dat zij haar locatie niet kon verlaten omdat zij, omwille van de procedure voor het bekomen van de vergunning voor haar minderjarige dochter, in Caracas moest blijven.

Wat betreft het niet bespreken van de problemen met haar directe baas, stelt verzoekster dat dit te wijten is aan het wantrouwen dat deze persoon genereert vanwege haar loyaliteit en toewijding aan het vicepresidentschap. Bovendien was ze niet persoonlijk aanwezig bij het Human Resources Office van de N. C. S. F., aldus verzoekster

Verder herhaalt verzoekster dat ze geen juridisch document had om zich te verdedigen tegenover de werknemers en stelt ze dat de werknemers ervan overtuigd waren dat verzoekster achter de beslissing stond. Verzoekster voegt toe dat ze geen idee had wie de mensen waren die om de aanwezigheid van de *tupamaros* hadden gevraagd en stelt dat de procedures die werden uitgevoerd niet volledig en op correcte wijze begrepen werden door de heer G. S., waardoor zij niet het vertrouwen had haar situatie met hem te bespreken.

Verzoekster herhaalt verder dat de arbeiders, noch de *tupamaros* begrepen dat ze gewoon de bevelen opvolgde van hogerhand, en wijst op de verslechtering van de algemene situatie.

Voorts betoogt verzoekster, wat betreft de reden waarom ze niet heeft gereageerd of waarom zij de *tupamaros* niet heeft geantwoord, dat dit op zich niets zou wijzigen aan de situatie waarin ze zich thans bevindt. Zij stelt dat de informatie die ze ontvingen de enige waarheid is en het enige wat voor hen van belang is, en het sowieso slecht gepercipieerd zou worden, of verzoekster nu antwoordde of niet. Zij voegt toe dat zij erg bang was dat ze haar zouden aanvallen, en er alleen maar aan dacht om de plek zo snel mogelijk te verlaten. Verzoekster meent tevens dat ze bij een eventuele terugkeer naar Venezuela aan een uitgebreid onderzoek zal worden onderworpen.

Verder wijst verzoekster op haar ziektesymptomen en op het feit dat ze thans psychologische bijstand krijgt. Ze zet verder uiteen dat ze geen klacht heeft ingediend aangezien het algemeen bekend is dat Venezuela geen rechtsstaat is, en het indienen van een klacht niets zou teweeg brengen. Wat betreft haar relatie met I., zet zij uiteen dat deze louter vriendschappelijk is en I. niet meer bij de stichting werkte. Ze voegt tevens toe dat haar oversten ook op de hoogte waren van haar verzet tegen de regering Maduro en dat ze liever op kantoor bleef dan in een mars mee te lopen.

Verzoekster wenst verder een opmerking te maken omtrent haar eerste persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS). Ze licht toe dat de tolk die tussenkwam nogal chaotisch was en de vragen of antwoorden niet goed verwoordde, waarna er besloten werd een nieuw persoonlijk onderhoud met een andere tolk te laten plaatsvinden. Verzoekster merkte in dit kader op dat haar niet dezelfde vragen werden gesteld die haar eerder waren gesteld en ze de aantekeningen van het persoonlijk onderhoud niet ontving om te verifiëren wat er werd gezegd om zo eventuele onduidelijkheden weg te nemen. Tevens stelt zij erg nerveus en gestresseerd te zijn geweest tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud. Verzoekster meent dat uit de nota's van haar eerste persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat de tolk Spaans niet geschikt was om haar verklaringen op correcte wijze te vertalen. Zij herhaalt nooit de nota's van haar twee persoonlijke onderhouden ontvangen te hebben, waardoor zij hier nooit op nuttige wijze op heeft kunnen reageren vooraleer haar de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht.

In een tweede onderdeel van haar middel betwist verzoekster dat zij er niet in geslaagd zou zijn een vrees of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken en houdt zij zich het recht voor om in een later stadium van de procedure bijkomende elementen aan te brengen.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.2.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werd genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten in verband met haar werk, nu (i) verzoeksters eigen gedrag in de beschreven situatie afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas en (ii) ook het gedrag van de *tupamaros* verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas, omdat (B) de door verzoekster neergelegde documenten deze vaststellingen niet wijzigen, omdat (C) niet blijkt dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoekster evenmin aantoonde dat ze bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij ze niet in staat zou zijn om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (E) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover ze in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart niet terug te kunnen keren naar haar land van herkomst, Venezuela, omdat zij vreest dat zij of haar dochter zullen worden vermoord door *tupamaros* die haar verantwoordelijk zouden stellen voor het ontslag van hun kameraden. Verzoekster zou sinds februari 2022 het hoofd geweest zijn van het loondepartement van de F. N. E. N., wanneer zij in mei 2023 drie lijsten ontving met in totaal 214 werknemers op. Verzoekster zou de opdracht gekregen hebben om deze mensen van de loonlijst te schrappen, en deze dus te ontslaan. Verzoekster zou dit initieel geweigerd hebben, gezien zij geen enkele ontslagbrief of document van het ministerie van arbeid had ontvangen. Dit werd opgemerkt door de rechterhand van haar baas, die haar vertelde dat deze orders rechtstreeks van het vicepresidentschap van president Maduro kwamen. Verzoekster voelde zich onder druk gezet en zou stilaan mensen van de lijst beginnen schrappen zijn, waarna zij vanaf midden juni telefoontjes ontvangen zou hebben van ontevreden werknemers. Op 17 augustus 2023 zou verzoekster aangesproken zijn door twee mannen in *tupamaros*-uniform, die haar gezegd zouden hebben dat hun kameraden hun loon niet hadden ontvangen, verzoekster daarvoor verantwoordelijk was en zij dit diende op te lossen. Toen verzoekster op 25 augustus 2023 het werk verliet, zou zij opnieuw aangesproken zijn door twee *tupamaros*, die opnieuw gezegd zouden hebben dat hun kameraden niet uitbetaald waren geweest en daarbij bedreigingen zouden hebben geuit. Verzoekster zou weggelucht zijn en diezelfde week beslist hebben het land te verlaten.

De Raad is na lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekster er niet in slaagt *in concreto* een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar zij op goede gronden vaststelt dat verzoeksters keuze om in haar eigen woning te blijven, terwijl de *tupamaros* hadden aangegeven dat ze dit wisten zijn en haar konden laten verdwijnen, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

*“Zo valt de vermeende doodsangst voor uw eigen leven en dat van uw dochter, waardoor u besliste om het land te zullen verlaten, niet te verenigen met uw keuze om na de bedreiging door de *tupamaros* in uw eigen woning te blijven terwijl de *tupamaros* dat wisten zijn (CGVS II, p. 11 en p. 12). U stelt bovendien ook dat de*

tupamaros connecties hadden met de plaatselijke straatchefs, wat logischerwijs alarmbellen bij u zou hebben moeten laten afgaan (CGVS II, p. 13). Gevraagd waarom u niet tijdelijk elders ging onderduiken gezien u voor uw leven vreesde, geeft u geen overtuigende uitleg. Zo zegt u slechts dat u niet het risico wilde lopen om naar een andere plek te verhuizen. Het is echter onduidelijk welk risico een tijdelijk onderduiken zou teweegbrengen in vergelijking met het risico dat u liep in uw eigen huis. Bovendien had u ook nog één zus in Maracay en één zus in San Cristobal wonen, waar u logischerwijs veiliger zou zijn geweest dan in uw eigen huis (CGVS, p. 5). U verklaart verder dat er in jullie gebouw regels bestonden over dat er niemand onaangekondigd binnen mocht worden gelaten (CGVS II, p. 13). Redelijkerwijs kan echter worden gesteld dat u wel zou hebben geweten dat dit de tupamaros niet zou tegenhouden om u te komen opzoeken indien zij dat wilden, zeker gezien u zelf verklaart dat zij invloedrijk zijn en er de plak zwaaien (CGVS II, p. 10). Dat u ervoor zou hebben geopteerd om gewoon in uw eigen woning te blijven terwijl de tupamaros hadden aangegeven dat te weten zijn en hadden aangegeven dat ze u konden laten verdwijnen, is niet aannemelijk en doet reeds ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoekster kan niet overtuigen waar ze stelt dat ze haar familie en vrienden niet wou blootstellen aan het risico, daar zij op een andere plek dan haar eigen woning sowieso veiliger was, aangezien de *tupamaros* haar daar niet zouden kunnen lokaliseren. Waar zij stelt dat de stichting ook kantoren heeft in de provincies van Venezuela en de informatie die in Caracas wordt behandeld in elk van de hoofdkantoren kan worden behandeld, zodat er in feite geen garantie bestaat dat het veranderen van haar woonplaats enige verbetering of oplossing zou hebben betekend, en zij veel telefoontjes “uit deze provincies” moest beantwoorden over gevallen van ongerechtvaardigd ontslag van werknemers, verklaart verzoekster niet concreet hoe de *tupamaros* op de hoogte zouden kunnen komen van haar onderduikadres. Voorts merkt de Raad, betreffende verzoeksters opmerking in haar verzoekschrift dat ze niet precies weet of de *tupamaros* op de hoogte zijn van de plaats waar zij woonde, op dat zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat de *tupamaros* zelf aangaven dat ze haar wisten wonen en zij eveneens verklaarde dat zij een grote invloed hebben en in contact staan met de straatchefs, waardoor in navolging van de commissaris-generaal kan worden aangenomen dat de *tupamaros* zich niet zouden hebben laten tegenhouden om verzoekster thuis op te zoeken indien zij dit wilden (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 25 november 2024 (hierna: NPO II), p. 11 en 13). Verzoekster beperkt zich verder tot een loutere bewering *post factum* waar zij toevoegt dat ze in Caracas moest blijven “om de procedures voor het bekomen van de vergunning voor haar minderjarige dochter rond te krijgen”. Voorts is verzoeksters verwijzing naar de algemene misdaad in het land, vooral in de staten Caracas, Miranda, Aragua en Táchira, niet van aard bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en terecht zijn, te weerleggen of te ontkrachten.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Verder is het ook niet duidelijk waarom u uw oversten niet op de hoogte zou hebben gebracht van de situatie waarin u verkeerde. U zegt in dat verband dat u de situatie niet vertrouwde gezien u niet wist welke werknemers mogelijks betrokken waren (CGVS II, p. 12). Waarom dit u ervan zou hebben weerhouden om uw rechtstreekse bazin S(...) M(...) in te lichten is echter onduidelijk (CGVS II, p. 3 en p. 4). U wordt daarom ook gevraagd waarom u uw oversten niet heeft ingelicht, gezien zij diegenen waren die erop stonden dat u werknemers ontsloeg. U geeft slechts een korte uitleg die niet overtuigend is. Zo zegt u dat S(...) M(...) niet echt in de stichting zat en dat u zich niet veilig en vertrouwd voelde bij haar om erover te spreken (CGVS II, p. 12). Het is onduidelijk op welke manier het u zou kunnen schaden indien u uw bazin zou inlichten over de situatie. Het is eveneens onduidelijk waarom u G(...), die de rechterhand was van M(...), niet zou hebben ingelicht (CGVS II, p. 4 en p. 9). Ook hij zou immers telefoontjes gekregen van ontslagen werknemers en aldus in een gelijkaardige situatie als u hebben gezeten (CGVS II, p. 8). Dat u zelfs hem er niet over zou hebben afgesproken is gelet op de situatie erg weinig aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Waar verzoekster stelt dat S. M. gedetacheerd was bij een andere overheidsinstantie, zij wantrouwig was ten aanzien van haar en ze niet wist “wie van deze mensen om de aanwezigheid van de *tupamaro* heeft gevraagd”, herhaalt zij louter haar eerdere verklaringen, maar blijft zij in gebreke helder te maken hoe het haar zou kunnen schaden indien zij haar bazin zou inlichten over de situatie. Verzoekster benadrukt dat de werknemers ervan overtuigd waren dat zij “achter de beslissing stond om hen terug te sturen omdat er weinig of geen communicatie kwam vanuit het vicepresidentschap” en verzoekster geen juridisch document had om zich ten aanzien van hen te verdedigen, maar verduidelijkt hiermee niet waarom zij haar oversten hiervan niet op de hoogte bracht. Evenmin kan verzoekster overtuigen waar ze het feit dat ze G. niet op de hoogte bracht van haar problemen tracht te verschonen door te stellen dat de “procedures die werden uitgevoerd niet volledig en op correcte wijze begrepen (werden) door de heer G(...) S(...)”, zonder dit verder toe te lichten of te verduidelijken. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat G. zelf deze telefoontjes van ontevreden werknemers ontving (NPO II, p. 8), waardoor zij niet helder maakt waarom zij het er dan niet met hem kon over hebben.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen dat het onduidelijk is waarom verzoekster niets zou hebben geantwoord toen de *tupamaros* haar er op straat van beschuldigen verantwoordelijk te zijn voor de ontslagen van hun kompanen, daar zij orders van hogerop opvolgde, wat zij als weerwoord had kunnen bieden. Verzoekster beperkt er zich in dit verband in haar verzoekschrift toe te stellen dat het al dan niet geven van een reactie niets gewijzigd zou hebben aan haar situatie, de informatie die de *tupamaros* ontvingen voor hen de enige waarheid is, zij sowieso al slecht gepercipieerd werd en niemand de *tupamaros* durft te confronteren, aangezien het voor hen heel gewoon is om mensen te intimideren en fysiek geweld te gebruiken. Dit zijn echter slechts algemene beweringen die verzoekster geenszins verder concretiseert, en waarmee zij er bijgevolg niet in slaagt de door haar beweerde gang van zaken *in concreto* aannemelijk te maken.

De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij waar zij overweegt dat de vaststelling dat verzoekster geen interesse toont in haar situatie, afbreuk doet aan de gegrondheid en de geloofwaardigheid van haar relaas:

“Verder blijkt dat u na uw vertrek uit Venezuela geen enkele interesse meer heeft getoond in uw vermeende problematische situatie. Wanneer u immers wordt gevraagd of u na uw vertrek uit het land nog bent opgezocht geweest, zegt u dat u dat niet hebt gevraagd gezien u er niets meer over wilde weten (CGVS, p. 13). Gezien u op basis van uw problemen een vrees voor uw leven koestert en uw verzoek om internationale bescherming baseert op deze problemen, mag redelijkerwijs van u worden verwacht dat u meer informatie zou proberen te bekomen. Dit is des te meer zo gezien u nog steeds in contact bent met toenmalige collega I(...), die u een document bezorgde na uw eerste gehoor bij het CGVS, en u blijkt te weten dat uw toenmalige collega M(...) nog steeds voor de stichting werkt (CGVS II, p. 7 en p. 11). Hieruit blijkt dan ook dat u, indien u zou willen, wel degelijk toegang zou hebben tot informatie over uw situatie in Venezuela. Dat u geen interesse toont in uw situatie doet dan ook afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees en aldus automatisch ook aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat haar relatie met I. louter vriendschappelijk is en I. momenteel niet meer voor de stichting werkt, doch kan hiermee niet verklaren waarom zij I., als zij haar wel nog om documenten kan vragen, geen verdere informatie over haar problemen of de stand van zaken zou kunnen vragen.

Aangaande het gedrag van de *tupamaros*, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

*“Verder is ook het gedrag van de *tupamaros* opmerkelijk en doet dat verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.*

*Zo is het ten eerste onduidelijk waarom de *tupamaros* u verantwoordelijk zouden hebben gesteld voor de ontslagen van hun kompanen. U had hen weliswaar van de loonlijst gehaald, maar had hierbij ook niets in te brengen gezien u enkel en alleen orders van bovenaf volgde (CGVS II, p. 7 en p. 8). Indien de *colectivos* werkelijk dermate doortastend te werk zouden zijn gegaan opdat ze wisten welke functie u uitoefende en waar u woonde, valt het ook redelijk te verwachten dat zij zouden hebben geweten dat uw orders van bovenaf kwamen en dat u niet diegene was die hen kon verder helpen. Dat u met de dood werd bedreigd omwille van de ontslagen die u diende uit te voeren is dan ook opmerkelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.*

*Verder is de manier waarop de *tupamaros* u tweemaal zouden hebben aangesproken, waarbij ze u vanop een afstand kort wat toeriepen en een stilzwijgen van u duldden, opmerkelijk (CGVS II, p. 10 en p. 11). Gelet op de over het algemeen intimiderende aanpak van de *tupamaros* waarbij zij hun invloed lieten gelden en problemen veroorzaakten-waarover u overigens zelf ook spreekt- is het vreemd dat zij, indien zij u werkelijk beschuldigen van het ontslag van hun kameraden, niet meer doortastend te werk zouden zijn gegaan (CGVS II, p. 10). Het nonchalante gedrag van de *tupamaros* hier doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.*

*Waarom de *tupamaros* u voorts na 25 augustus nooit meer zouden hebben opgezocht, is eveneens een raadsel (CGVS II, p. 12). De *tupamaros* zouden uw woonplaats immers hebben gekend (CGVS II, p. 11). Wanneer u dan ook wordt gevraagd waarom de *tupamaros* u nooit zijn komen opzoeken thuis, zegt u dat u geen idee heeft (CGVS II, p. 13). Dat de *tupamaros* ermee hadden gedreigd u te zullen vermoorden indien u hun kameraden niet hielp, maar u daarna niet eens opzochten is erg weinig aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”*

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat het *“immers algemeen gekend (is) dat de *tupamaros* geen enkele vorm van fysisch geweld schuwen”*, maar zij het geluk had dat ze zich op een openbare en behoorlijk drukke plek bevond, wat er misschien voor zorgde dat de bedreigingen bij het verbale bleven en niet verder escaleerden, beperkt zij zich tot algemene beweringen en vermoedens, die zij op generlei wijze staaft. Bovendien neemt het feit dat verzoekster zich op een drukke plaats bevond, niet weg dat de *tupamaros* haar erna nog zouden hebben kunnen opzoeken, wat zij volgens haar verklaringen echter niet deden. Waar zij tevens stelt dat *“zij echt geen verantwoordelijkheid kan nemen voor hoe de *tupamaros* zich bij deze*

gelegenheid wel of niet moeten gedragen ten opzichte van haar specifieke geval”, brengt ze verder geen concrete elementen of argumenten aan die het door haar beweerde gedrag van de *tupamaros* kunnen verklaren. Verzoeksters betoog is aldus niet afdoend om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Op basis van uw verblijf in het buitenland komt u verder ook niet in aanmerking voor internationale bescherming. Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolenaar die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkel hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela.

Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolenaar die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming.

U en uw dochter hebben legaal met jullie eigen paspoort het land kunnen verlaten. Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.”

De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om aan de hand van concrete elementen en argumenten bovenstaande motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, in een ander daglicht te plaatsen. Door louter op algemene wijze te stellen dat ze bij een eventuele terugkeer naar Venezuela aan een uitgebreid onderzoek onderworpen zal worden en deze situatie de laatste tijd alleen maar verslechterd is, blijft verzoekster hiertoe in gebreke. Voorgaande vaststellingen mede in acht genomen, maakt verzoekster niet concreet aannemelijk dat zij voorafgaand aan haar vertrek uit Venezuela in de specifieke negatieve aandacht van de *tupamaros* of de autoriteiten stond. Evenmin is er enige concrete aanwijzing dat zij deze negatieve aandacht op enige wijze zou hebben gewekt sinds haar komst naar België.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verder nog wijst op haar gezondheidsproblemen en het feit dat ze psychologische bijstand krijgt, wijst de Raad erop dat, indien verzoekster van oordeel is dat zij om medische redenen in de onmogelijkheid verkeert terug te keren naar Venezuela, zij de daartoe geëigende procedure

dient te volgen en een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient aan te vragen.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift nog aan dat “ze geen klacht (heeft) ingediend omdat het internationaal algemeen bekend is, en vooral bij degenen die in het land wonen, dat Venezuela geen rechtsstaat is”, doch merkt de Raad op dat verzoekster in de bestreden beslissing niet verweeten wordt geen klacht te hebben ingediend.

Wat betreft verzoeksters kritiek op het verloop van haar eerste persoonlijk onderhoud en het feit dat zij voorafgaand aan de kennisgeving van de bestreden beslissing nooit op nuttige wijze zou hebben kunnen reageren op de notities van haar twee persoonlijke onderhouds bij het CGVS, wijst de Raad op het volgende. Aan het einde van het eerste persoonlijk onderhoud gaf de *protection officer* aan dat er nog een aantal zaken moesten worden besproken maar dat daar geen tijd meer voor was en dat er daarom beter een tweede persoonlijk onderhoud zou worden ingepland (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 25 oktober 2024 (hierna: NPO I), p. 12-13). Aan het begin van het tweede persoonlijk onderhoud werd in herinnering gebracht dat de vorige keer was afgesproken dat verzoekster een tweede keer zou worden opgeroepen voor het vervolg van haar onderhoud (NPO II, p. 2). Aldus blijkt geenszins dat verzoekster uitgenodigd werd voor een tweede persoonlijk onderhoud met de bedoeling het eerste persoonlijk onderhoud volledig over te doen met een andere tolk, zoals verzoekster in haar verzoekschrift suggereert. Waar uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud blijkt dat de tolk moeite had met het begrijpen of vertalen van bepaalde vragen of antwoorden (NPO I, p. 3, 6, 8, 9, 10, 11, 12), dient te worden vastgesteld dat eventuele onduidelijkheden werden uitgeklaard tijdens het tweede persoonlijk onderhoud met behulp van een andere tolk (NPO II, p. 3, 5). De Raad merkt hierbij op dat tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd ingegaan op de kern van verzoeksters relaas en verzoekster aan het einde van dit persoonlijk onderhoud bevestigde dat ze haar verhaal kon doen en dat ze de tolk goed begrepen had (NPO II, p. 14). Met welk nut haar tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud dezelfde vragen dienden te worden gesteld als tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud, kan niet worden ingezien en wordt door verzoekster evenmin toegelicht. Verder kan uit de stukken van het administratief dossier niet blijken dat verzoekster of haar advocaat tijdig een schriftelijke aanvraag van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan het CGVS heeft gericht overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 2 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat verzoekster of haar advocaat de gelegenheid niet zou hebben gehad om haar vóór het nemen van de bestreden beslissing eventuele opmerkingen over de inhoud van de notities van de persoonlijke onderhouds te bezorgen. Uit de aanwezigheid in het administratief dossier van een e-mail van verzoeksters toenmalige advocaat van 11 december 2024 waarin zij het CGVS wijst op een fout in de notities van het tweede persoonlijk onderhoud met betrekking tot de datum van de aanspreking door de *tupamaros* (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, e-mail van advocaat E.V. dd. 11 december 2024) blijkt dat zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing minstens inzage had in de notities van het tweede persoonlijk onderhoud en in de gelegenheid was hierover opmerkingen te maken waarmee terdege rekening werd gehouden in de bestreden beslissing.

Verzoekster maakt voorts in haar verzoekschrift niet concreet dat, waar of in welke zin de notities van haar eerste persoonlijk onderhoud, samen gelezen met de notities van haar tweede persoonlijk onderhoud, geen getrouwe weergave zouden zijn van haar relaas of dat hierover thans nog onduidelijkheden zouden bestaan. De Raad merkt in dit verband nog op dat in de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden worden opgeworpen tussen verklaringen die verzoekster tijdens respectievelijk haar eerste en tweede persoonlijk onderhoud zou hebben afgelegd en dat aldus rekening werd gehouden met opmerking van haar advocaat aan het einde van haar eerste persoonlijk dat vertaalproblemen mogelijk aanleiding zouden kunnen geven tot tegenstrijdigheden (NPO I, p. 13).

Waar verzoekster nog aanvoert dat zij nerveus en gestresseerd was tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud en dat zij sinds enige tijd wordt opgevolgd door een psycholoog, stelt de Raad vast dat verzoekster voorafgaand aan haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS geen bijzondere procedurele noden, omwille van haar mentale gezondheidstoestand of om andere redenen, kenbaar heeft gemaakt (AD, stuk 7, Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ dd. 27 september 2023) en dat niet blijkt, noch uit de bijgebrachte stukken noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, dat verzoekster vanwege haar mentale gezondheidssituatie niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster bleek zowel tijdens haar eerste als tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud in staat te zijn haar vluchtmotieven en de redenen waarom zij thans niet meer kan of wil terugkeren naar haar land van herkomst uiteen te zetten en de haar hierover gestelde vragen op afdoende wijze te beantwoorden. Verzoekster noch haar advocaat hebben aangegeven dat haar psychische kwetsbaarheid haar verhinderd zou hebben om correcte en volledige verklaringen af te leggen. Verzoekster laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze haar psychische toestand haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk

gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Voorts motiveert de commissaris-generaal aangaande de door verzoekster neergelegde documenten als volgt:

“De documenten die u neerlegt wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. De paspoorten en identiteitskaarten van uzelf en uw dochter hebben betrekking op jullie Venezolaanse nationaliteit, die niet onmiddellijk wordt betwist. De geboorteakte van uw dochter heeft betrekking op haar Venezolaanse nationaliteit en jullie familiale band, die evenmin wordt betwist. Uw diploma heeft betrekking op uw universitaire studies. De documenten van uw werk hebben betrekking op uw werk voor de Fundacion El Niño Simon, die door het CGVS niet wordt betwist. De loonlijsten hebben betrekking op de ontslagen die u diende uit te voeren, wat evenmin wordt betwist door het CGVS. De loonlijsten in se kunnen echter de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. De medische documenten hebben betrekking op uw gezondheidstoestand, wat buiten de procedure van internationale bescherming valt. De publicatie van wetgeving in het staatsblad is slechts algemene wetgeving en kan de vaststellingen over uw persoonlijke situatie niet wijzigen. De vluchtinformatie kan de ongeloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. Het document van de sociale zekerheid en het document van de bank hebben verder geen betrekking op de essentiële elementen van uw relaas.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekster geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Venezuela, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat ze niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten, dan wel er niet meer naar kan of wil terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

3.2.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar land van herkomst verlaten heeft en er thans niet meer naar wil terugkeren omwille van de door haar ingeroepen problemen met de *tupamaros* in verband met haar werk.

Verzoekster betwist verder niet dat uit de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing niet blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en dat zij evenmin aantoonde dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in staat zou zijn om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

3.2.4.3. De Raad merkt voorts op dat verzoekster geenszins de analyse in de bestreden beslissing betwist dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze analyse vindt steun in de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en wordt, daar zij door verzoekster niet wordt betwist, laat staan weerlegd, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.2.4.4. Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet

3.2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Ze toont evenmin aan dat ze in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.6. Waar verzoekster vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont ze aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftientwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT